

Arrest

nr. 246 097 van 14 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. JANSSENS
Mont Saint-Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 17 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 februari 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en van diens beslissing van 3 maart 2020 tot “*verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer*”.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds werden geregistreerd in Spanje en hij aldaar op 21 augustus 2019 reeds internationale bescherming vroeg.

1.3. Verzoeker wordt op 28 november 2019 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 3 december 2019 richt verweerder een verzoek tot terugname aan de Spaanse autoriteiten. Op 16 december 2019 aanvaarden de Spaanse autoriteiten het terugnameverzoek op grond van artikel 18, 1, b van de Dublin III-verordening.

1.5. De gemachtigde van de destijds bevoegde minister neemt op 17 februari 2020 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de eerste en tweede bestreden beslissing.

1.6. Op 3 maart 2020 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister vervolgens tot verlenging van de overdrachtstermijn omwille van het onderduiken van verzoeker. Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over het voorwerp van het beroep en de ontvankelijkheid

2.1. Voorafgaand aan de terechtzitting maakt verweerder een bijkomend stuk over waaruit blijkt dat hij op 29 september 2020 de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn heeft ingetrokken. Dit gegeven wordt ter terechtzitting niet betwist.

Het beroep is derhalve zonder voorwerp geworden voor zover het is gericht tegen deze beslissing.

Er is dan ook geen reden meer om uitspraak te doen over de in de nota met opmerkingen door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen voormelde beslissing.

2.2. Het gestelde in punt 2.1. heeft als gevolg dat het beroep onontvankelijk is voor zover het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, dit wegens een gebrek aan actueel belang.

De Raad wijst op de bepalingen van artikel 29, eerste en tweede van de Dublin III-verordening, die luiden als volgt:

“1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

Als overdrachten aan de verantwoordelijke lidstaat plaatsvinden in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, dragen de lidstaten er zorg voor dat dit op humane wijze gebeurt, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid.

De verzoekende lidstaat verstrekt de verzoeker zo nodig een doorlaatbewijs. De Commissie stelt uitvoeringshandelingen betreffende het model van dit doorlaatbewijs vast. Deze uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.

De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de betrokkene is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Een overdracht van verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat dient aldus in beginsel plaats te vinden uiterlijk binnen een termijn zes maanden vanaf de aanvaarding van het terugnameverzoek of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, derde lid van de Dublin III-verordening opschortende werking heeft. Deze termijn kan worden verlengd tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal achttien maanden indien de betrokkene onderduikt. Bij het verstrijken van deze termijn vervalt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene terug te nemen en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat.

Nu niet blijkt dat verzoeker een beroep met een schorsende werking instelde, dient te worden aangenomen dat in casu de termijn van overdracht een aanvang nam met de aanvaarding van het terugnameverzoek. In casu dateert de aanvaarding van het terugnameverzoek door de Spaanse autoriteiten van 16 december 2019.

Verweerder nam weliswaar op 3 maart 2020 een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn omwille van een onderduiken van verzoeker, maar – zoals reeds werd aangehaald – hij ging op 29 september 2020 over tot intrekking van deze beslissing.

In de hiervoor geschetste omstandigheden dringt de vaststelling zich op dat de termijn van overdracht intussen is verstreken en dat hierdoor de rechtstoestand van verzoeker fundamenteel is gewijzigd, nu de Spaanse autoriteiten niet langer verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, maar deze verantwoordelijkheid van rechtswege is overgegaan op de Belgische autoriteiten. Gedurende de behandeling van het verzoek om internationale bescherming kan verzoeker in België verblijven.

In zijn schrijven van 16 november 2020 waarmee hij de intrekkingbeslissing ter kennis bracht van de Raad, gaf verweerder zo ook reeds aan te erkennen dat België intussen verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker. Ter terechtzitting wordt dit ook andermaal niet betwist.

Daar hij met zijn beroep tracht te bewerkstelligen dat de Belgische autoriteiten verantwoordelijk zijn voor zijn verzoek om internationale bescherming – wat thans door het verstrijken van de overdrachtstermijn reeds het geval is – en hij tijdens de behandeling van dit verzoek in België kan verblijven, is verzoekers belang bij het beroep verloren gegaan voor zover het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker toont op de terechtzitting niet aan dat hij nog het wettelijk vereiste belang heeft bij het aanvechten van deze beslissingen. Er dient dan ook te worden besloten dat het ingestelde beroep tot nietigverklaring voor zover gericht tegen deze beslissingen, nu verzoeker niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS